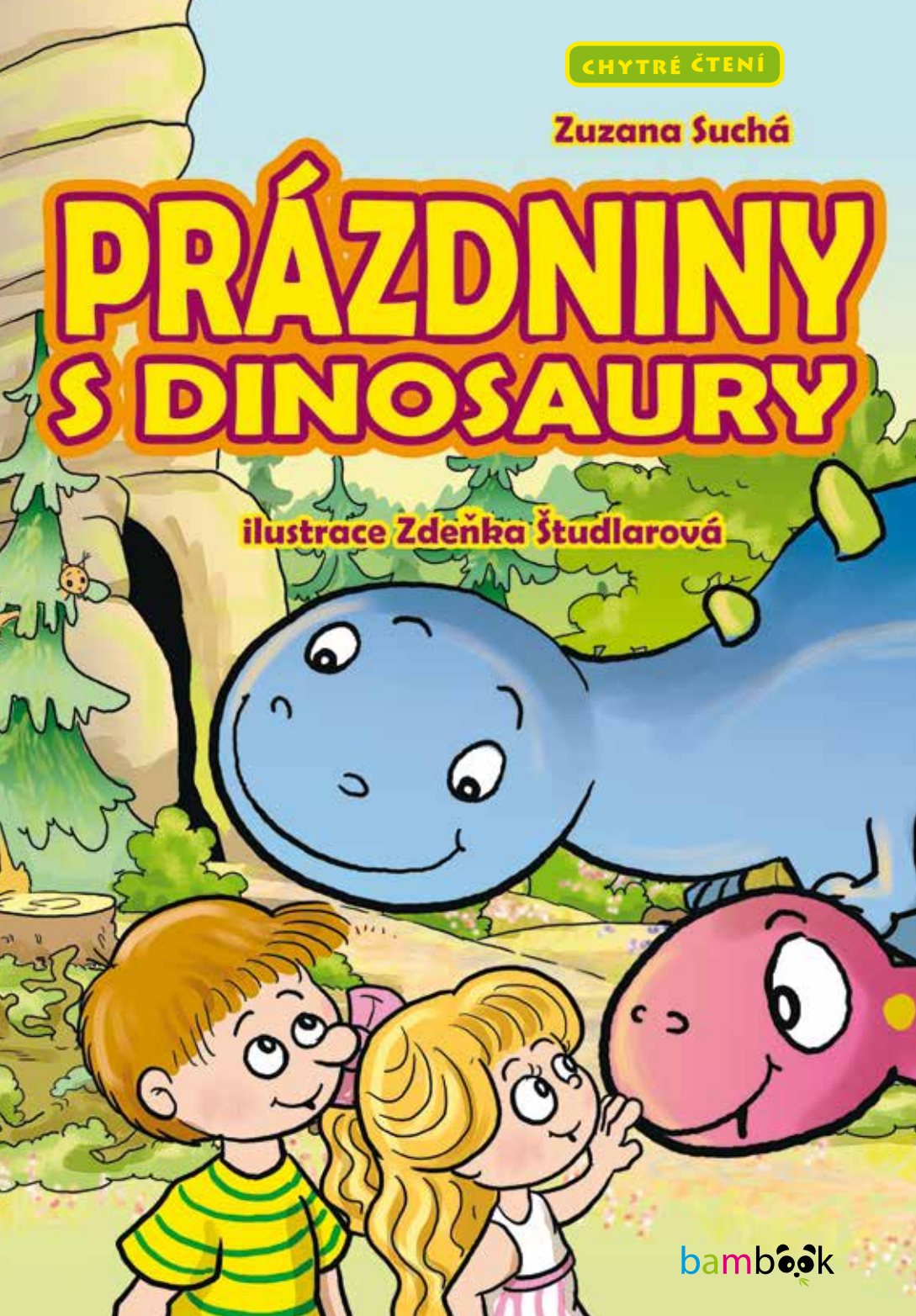

CHYTRÉ ČTENÍ

Zuzana Suchá

PRÁZDNINY S DINOSAURY

ilustrace Zdeňka Študlarová

bambook

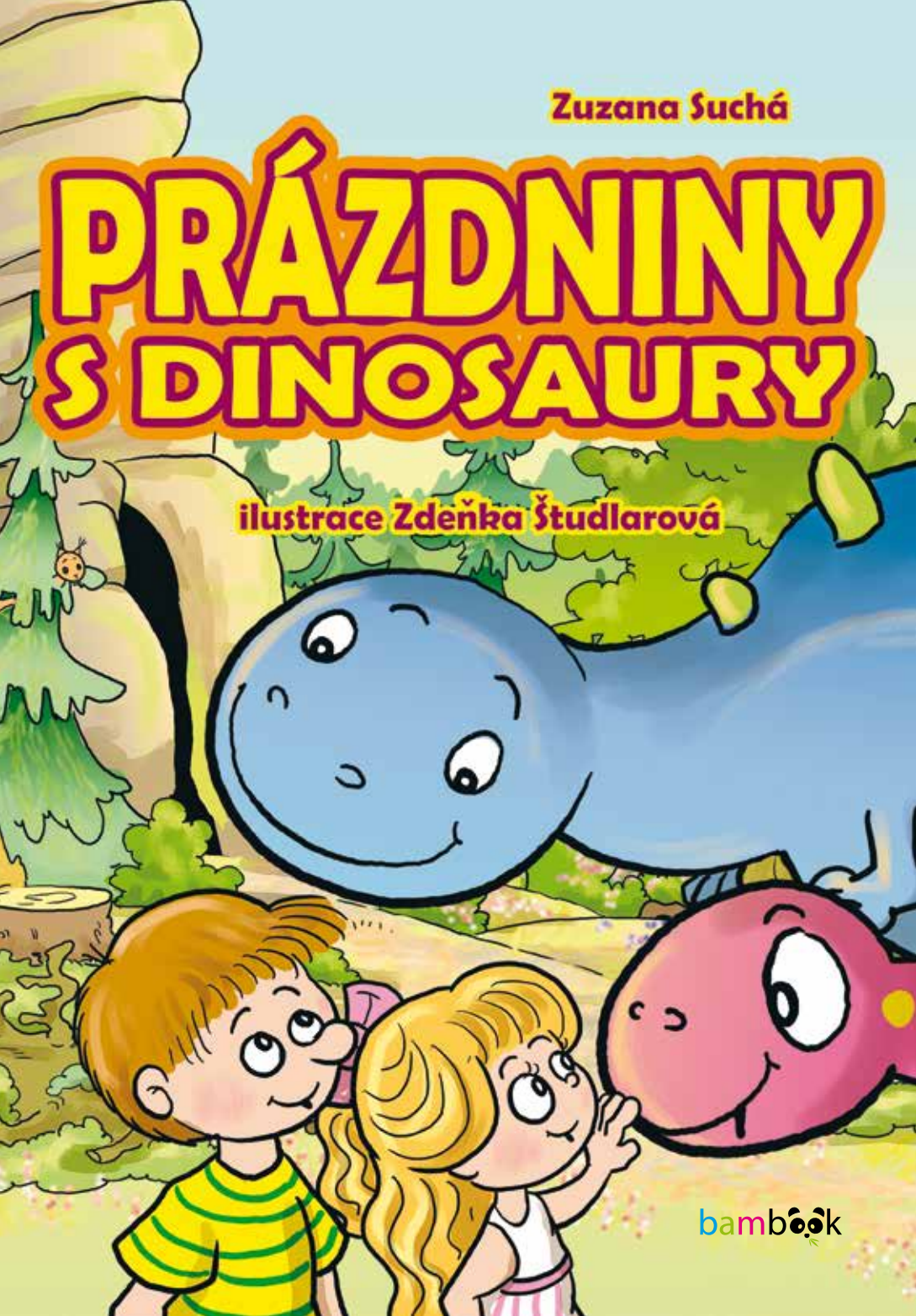

Zuzana Suchá

PRÁZDNINY S DINOSAURY

ilustrace Zdeňka Študlarová

bambóok

Poznáš, komu patří které okno?

Ahoj!

Jmenuji se Honzík a tohle je dům, ve kterém bydlím společně se svými rodiči a sestřičkou Klárkou. Bydlíme úplně **nahoře**, ve čtvrtém patře. To okno s modrými záclonkami je od mého a Klárčina pokojíčku, okno s červenými kostkovanými závěsy a bílými orchidejemi je od kuchyně.

Pod námi bydlí můj nejlepší kamarád Matěj Novák. To okno se zelenými závěsy je od jeho pokoje. **Napravo** od Matějova okna je okno s bílými záclonami a červenými muškáty. Tam mají Novákovi obývací pokoj.

Z kapsy se marně pokouším vylovit klíče. Ve druhé ruce pevně svírám růžovou složku s vysvědčením. Několikrát jsem mamince vysvětloval, že přece nemůžu mít RŮŽOVOU složku. Ta je pro holky! Jenomže my jsme doma žádnou jinou neměli.

Naposledy tedy zkouším zašátrat v zadních kapsách svých kalhot a potom zvoním na...

Sluchátko zvedla moje malá sestřička Klárka.

„Hóónzóóó, jsi to ty?“ ozvalo se ještě než jsem stačil cokoliv říct.

Klárka mě pustila dovnitř a já jsem po schodech vyšlapal až do čtvrtého patra.

Dveře **napravo** jsou od našeho bytu. **Uprostřed** bydlí naše sousedka, paní Kopecká, a ve dveřích **vlevo** bydlí manželé Svobodovi.

Škvírou otevřených dveří jsem viděl, jak mě Klárka pozoruje jedním okem.

„Ťuk ťuk!“ zaklepal jsem na dveře. Klárka je prudce otevřela a vybafla na mě. Předstíral jsem, že jsem velmi překvapený a polekaný. Ve skutečnosti jsem se ale vůbec nelekl!

Přišel jsem se pochlubit mamince do kuchyně se svým vysvědčením.

„No to je krása!“ rozplývala se maminka nad samými jedničkami.

Vysvědčení jsem jí nechal na kuchyňské lince, aby si ho mohla pořádně prohlédnout, a šel jsem do svého pokoje. On to tedy není úplně můj pokoj. Mám ho dohromady s Klárkou. Někdy je to docela otrava. Už ani nevím, kolikrát jsem šlápl na střípky jedné z jejích panenek. Pokud doma nemáte malou sestru, která po bytě trousí maličké botičky, nedokážete si představit, jaká je to bolest! Musím ale přiznat, že někdy je s Klárkou legrace.

Náš pokoj je rozdělen na dvě části, Klárčinu a moji. Moje část je vyloženě klukovská. Na poličkách mám figurky dinosaurů, na zdech visí plakáty z časopisů o dinosaurech, který pravidelně odebírám, dokonce i povlečení mám s dinosaurem. To jsem si totiž velmi přál na Vánoce.

A Klárčina část... To si asi dovedete představit! Růžové povlečení, police plné panenek a jednorožců. Na všech možných místech se povalují botičky panenek, které Klárka poztrácela. Vidíte, tady na zemi leží dokonce korunka pro princezny.

Dokážeš najít alespoň tři páry botiček Klárčinych panenek?

Dopis

„Málem bych zapomněla,“ řekla maminka s hlavou ve dveřích. Přistoupila k mojí posteli, kde jsem ležel s jednou nohou spuštěnou na zem, a zamávala mi před nosem bílou obálkou.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

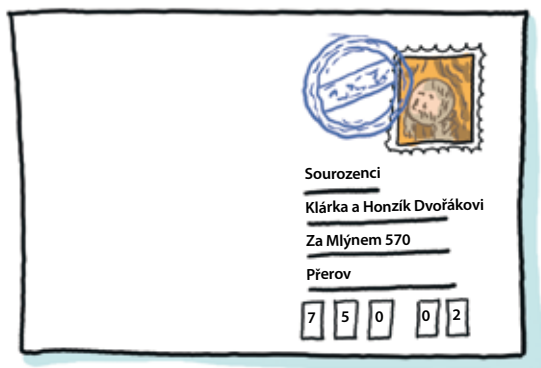
„Přišlo vám psaní.“

„Júú, psaní? A od koho? Můžu se podívat?“ okamžitě k nám přiskočila Klárka.

„Ale vždyť ty přece neumíš číst,“ připomněl jsem sestře.

„Ale já bych ho chtěla aspoň rozbalit!“ žadonila Klárka.

Podal jsem jí tedy obálku. Byla na ní nalepená známka a napsaná naše adresa.

Prolétl jsem text očima. „To je od babičky a dědy.“

„A co píšou? Řekni, co píšou?“ nedočkavě poskakovala Klárka kolem mojí postele.

Začal jsem nahlas předčítat.

MILÝ HONZÍKU A KLÁRKO,
SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA PRÁZDNINY.
POKUD SE VÁM TO BUDE HODIT,
PŘIJEĎTE V SOBOTU NA OBĚD.
DOMLUVTE SE S RODIČI A DEJTE NÁM
OBRATEM VĚDĚT.

BRZY NA VIDĚNOU.

POZDRAVUJTE MÁMU A TÁTU.

POSÍLÁME VÁM OBĚMA VELIKOU PUSU.

BABIČKA A DĚDA

„Honzíku, když já nevím, co znamená obratem,“ řekla nešťastně Klárka.

„Ale to nevádí, běž ten dopis ukázat mamince. Měla by přece vědět, že jedeme k babičce a dědečkovi,“ uklidnil jsem sestřičku.

Ve skutečnosti jsem sám nevěděl, co znamená obratem, proto jsem usoudil, že by se dopis měl ukázat mamince. „Mamíí, mamíí! Jedeme k babičce a dědovi!“ slyšel jsem Klárku, jak volá na maminku do kuchyně. „Podívej! Musíme si zabalit.“

Ani nečekala na odpověď a už se hrnula do předsíně, kde vytáhla veliký kufr. „Uf, uf!“ funí Klárka a táhne ho za sebou.

„Ukaž, já ti pomůžu,“ nabízím sestřičce a společně vlečeme kufr do našeho pokojíčku.

Přemýšlím, co by se mi tak mohlo na prázdninách hodit. Myslím, že budu určitě potřebovat kopací míč. Jistě se mi bude hodit i velká stavebnice a elektrický vláček. Musím si vzít taky nějaké tričko a ponožky. Možná bych si měl přibalit i dvě autíčka a kšiltovku. Klárka se zase neobejde bez svého medvídka, kterého pojmenovala Ája. Všechny ty věci jsem vyskládal na podlahu vedle své postele.

Vtom do pokojíčku přišla maminka: „Tak se do toho pustíme!“ řekla.

„Mami, podívej. Tohle si chceme vzít s sebou,“ ukazuje Klárka pyšně na hromadu věcí na podlaze.

„Ale Klárko, tohle všechno si přece vzít nemůžete. Běžte si pěkně hrát a já vám to zatím sbalím,“ řekla maminka.

Vyber věci, bez kterých se na prázdninách u babičky neobejdeme. Co bychom mohli naopak klidně nechat doma?

Maminka už nachystala další věci. Roztříd' je prosím na holčičí a klučičí.

Ráno nás vzbudil budík, který se hlasitě ozýval z ložnice rodičů.

„Crr, crr, crr!“

Za malou chvíli se ve dveřích objevila maminka. „Vstávat! Vstávat! Musíme stihnout vlak!“ Ospale jsem zívá a přetáhl si peřinu přes hlavu. Šíleně nerad vstávám a zároveň nerad chodím spát. Dost možná, že jsem největší spáček ze všech. Kolikrát jsem už musel snídat sám, jelikož jsem společnou snídani zaspal.

Zato Klárka hned radostně vyskočila z postele. „Hurá! Jedeme k babičce a dědečkovi!“ výskala a pobíhala po bytě, aby našla své bačkůrky. Nikdy je neměla úhledně srovnané u postele tak jako já.

Mezitím jsem se snažil znovu usnout, i když moc dobře vím, že to nikdy není dobrý nápad. Maminka potom bývá velice mrzutá. Ještě horší však je, když mě budí tatínek. Vždycky mi totiž vezme peřinu i polštář.

„Tak mě budil i můj tatínek,“ říkává vždycky. Já bych tomu věřil, protože dědeček to dělá dodnes. A jelikož v tomhle ranním mučení mají dlouholeté zkušenosti, vědí oba moc dobře, že je třeba zabavit i polštář. Každého, kdo má aspoň trošku za ušima, totiž napadne, že když se schoulí, může se docela dobře přikrýt i polštářem.

„Honzíku, tak už vstávej!“ křikla nazlobeně maminka a stáhla ze mě peřinu. Tak to je síla! Asi ji poslal taťka...

Neochotně jsem se na posteli posadil a nohama vklouzl do bačkůrek. Vtom si Klárka vzpomněla, že stále nemá svoje bačkůrky. Protože máme naspěch, pomoz je prosím Klárce najít.

Najdi Klárce bačkůrky.

„Snídaně!“ zvolala maminka z kuchyně. Ospale jsem se šoural z pokoje a mnul si oči. Na stole už byly nejrůznější dobroty.

Maminka s tatínkem pili čaj a já s Klárkou kakao. Samozřejmě jsem byl opět jako jediný ještě v pyžamu. Rychle jsem se tedy nasnídal a spěšně se oblékl.

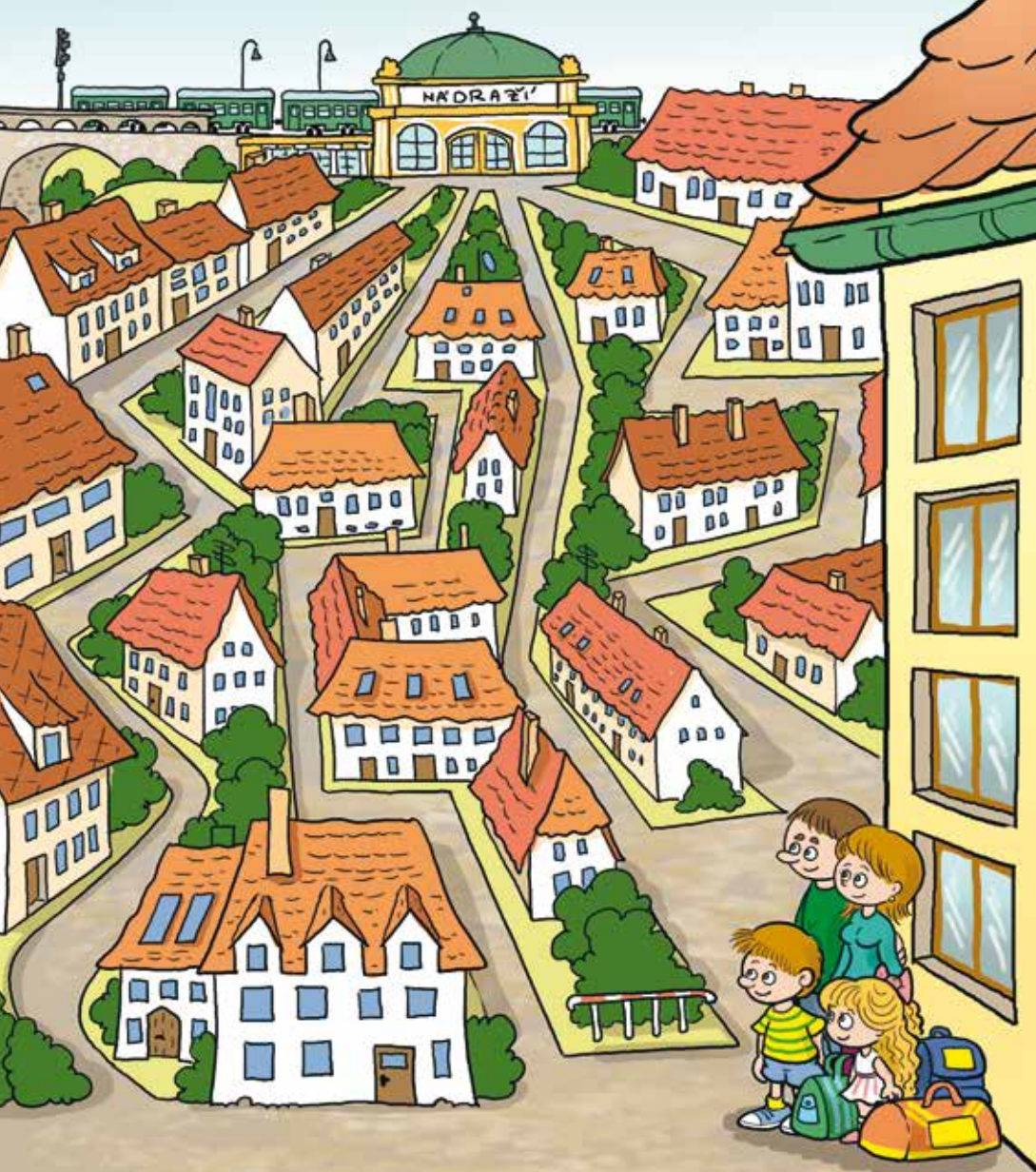
Ukaž, co jsem si v létě oblékl.

Během čtvrt hodiny jsme už všichni stáli nastoupení u dveří.

„Tak snad abychom vyrazili,“ řekl tatínek a popadl obě tašky.

Za chvíli už jsme vykračovali směrem k nádraží. Já s Klárkou jsme se bavili přeskokováním dlaždic, a tak nám cesta rychle ubíhala. Jenom tatínek občas zaúpěl pod tíhou těžkých zavazadel.

*Poznáš, kterou cestou jsme se vydali směrem k nádraží?
Protože jsme měli naspěch, šli jsme tou nejkratší.*

Na nádraží

Společně jsme prošli vstupními halou nádražní budovy. Tatínek si hlasitě oddechl. Ruce, do kterých se mu tašky zařezávaly, už měl celé červené. Pak několika rychlými kroky došel k přepážce, u které koupil...

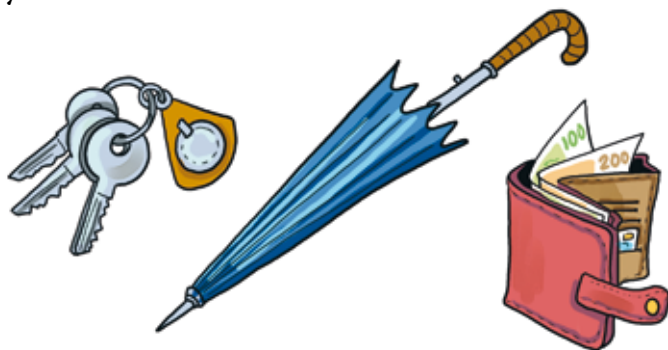
Nádražní hodiny ukazovaly půl osmé.

„No vida, máme ještě čtvrt hodiny,“ oznámil spokojeně tatínek a poklepával prstem na ciferník svých náramkových hodinek.

„Koukejte! Táhle je pekařství!“ ukazuje Klárka a už má nalepený nos na výloze. Z krámků se line příjemná vůně čokoládových koláčků, marmeládových koblih, tvarohových šátečků a spousty dalšího pečiva, které vábí cestující.

„Mamí, tatí, že nám něco koupíte?“ žadonila Klárka a já jsem ji podpořil protáhlým: „Prosíím!“ „Že vy jste se pořádně nenasnídali?“ mračila se naoko maminka, ale už z kabelky vyndala

a podávala nám stakorunu.

„Taky nám s tátou něco dobrého kupte, ale neutraťte to všechno!“ dodala.